

tale Guds Ord til Mennesker. Senere hører vi Beretninger om Kvinder, der profeterer (Acta 21), og det paa en Tid, da Profeti er en vigtig Faktor i Menighedens Liv.

Paulus's berømte Ord: „Her er ikke Træl eller fri, her er ikke Mand og Kvinde, thi alle er I een i Kristus Jesus“, Gal. 3, 28, handler vel om Menneskers principielle Ligestilling over for Gud, om det almindelige Præstedømme og ikke om det særlige, men det er dog et Spørgsmaal, om dette klare Ord ikke stadig vil holde Spørgsmaalet om kvindelige Præster levende, til det har fundet den Løsning, at det ogsaa faar Gyldighed for det særlige Præsteembede. Netop paa den Maade virkede Ordet: „Her er ikke Træl eller fri“ med Hensyn til Spørgsmaalet om Slaveriets Berettigelse. Det var i Længden ikke nok at sige, at her er kun Tale om Menneskers Ligestilling for Gud. Skulde det ikke ogsaa have Konsekvenser blandt Mennesker? Det Ord bidrog meget til at holde den daarlige Samvittighed i Live, men først saa sent som i Slutningen af 18. Aarhundrede fik det Danmark til som den første Stat at forbyde Negerhandelen og senere at ophæve Neger-slaveriet. Det kunde maaske gentage sig med Hensyn til Kvinder som Præster.

I Kirkens Historie har der altid været en Spænding mellem det gamle og det nye; det konservative, det statiske, vil altid i første Række holde paa det bestaaende, hvorimod det revolutionerende, det dynamiske, vil søge frem ad nye Veje, vil hente Fornylse fra Jesu paradoksale Ord om Dom og Fortabelse, om Synd og Naade, om Aand og Frihed. Kirkens Ledelse har tit fejlet ved at arbejde for det gamles Bevarelse og ved at modsætte sig nye og bedre Ordninger. Den kirkelige Frihedslovgivning i Danmark blev gennemført under Kirkeledelsens Protest. Det er ganske den samme Modsætning, der gør sig gældende med denne Sag, og det gælder her som overalt at finde frem til det rette Sammenspil, saa at Traditionen ikke tillægges for megen Betydning og Livet svækkes.

Naar Modstandere af kvindelige Præster lægger den stærke Vægt paa Forholdet til de andre Kirker, kan jeg nøjes med at minde om, at den Mand i Danmark, der har betydet mest i det økumeniske Arbejde, Valdemar Ammundsen, som den eneste af Biskopperne i 1924 klart gik ind for kvindelige Præster, paa samme Tid, som han var en betroet Mand i det økumeniske Arbejde.

Naar man ligeledes gør gældende, at det ikke er fra Kirkens, men fra en ukristelig Kvindeemancipations Side, Spørgsmaalet er rejst, saa er det vel i det væsentlige rigtigt, men nu har det ogsaa vundet Genklang i kristelige Kredse, som det tydeligt fremgaar af Debatten, saa at dette ikke længere kan bruges som et Argument med Vægt. Naar man nu ønsker Kvinder som Præster, er det ikke for at de skal efterligne Mændene, men netop fordi man maa mene, at nogle Kvinder, netop som Kvinder, har Evner, der paa deres Vis gør dem velskikkede til at øve en Præstegerning, saa de i Kraft af deres Modtagelighed og intuitive Evne vil kunne blive Aandens Redskaber og maaske derved tilføre vort Kirkeliv noget, som det nu savner.

Til sidst rejser Spørgsmaalet sig, om Tiden netop nu er inde til at lovgive om dette Forhold? Jeg tror, som det er blevet hævdet fra forskellig Side, at man gavner Sagen ved ikke at forcere noget frem, der netop vil rejse og samle den Modstand, som ellers synes at være vigende. Det vil sikkert være klogt at vente, til der fra en bestemt Kreds, en Sogne- eller Valgmenighed, foreligger Ønsket om at faa en Kvinde til Præst. Da vil mange, som nu er imod, forstaa, at Tiden er moden til at ændre de nugældende Love, der udelukker Kvinder fra at blive Præster.

H. Øllgaard.

Til Kirkeministeriet.